

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.935 van 18 juni 2013
in de zaak A. 195.736/XII-6131**

In zake: de NV WYCOR
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carlos De Wolf
kantoor houdend te 9680 Maarkedal
Etikhovestraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de HULPKAS VOOR WERKLOOSHEIDSUITKERINGEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Teerlinck
kantoor houdend te 1000 Brussel
Clovislaan 18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 maart 2010, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van [de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen] d.d. 12 februari 2010 om ‘overeenkomstig artikel 18 van de wet van 24 december 1993 (...) de opdracht [voor renovatiewerken aan een gebouw te Brussel, Brabantstraat 62] niet te gunnen’”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 203.347 van 29 april 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Inge Vos heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2013.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carlos De Wolf, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Louise Galot, die loco advocaat Peter Teerlinck verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen schrijft een openbare aanbesteding uit voor renovatiewerken aan een gebouw gelegen te Brussel, Brabantstraat 62.

De opdracht wordt geraamd op 5.316.398,96 euro btw niet inbegrepen en wordt bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen op 2 juni 2009 en in het Publicatieblad van de Europese Unie op 3 juni 2009.

3.2. De opdracht is onderworpen aan de bepalingen van het bijzonder bestek 'Renovatie Kantoorgebouw HVW/CAPAC Sint-Joost-Ten-Node, nr. 0832 HUKA, Ruwbouw en Afwerking'.

Uit het bestek blijkt dat het voorwerp van de opdracht één vaste schijf of basislot en vier voorwaardelijke schijven omvat. De vaste schijf heeft betrekking op de renovatie van de niveaus -1, 0, +1, +2, koeling server +3, groendak +3, traphal en gevels van gebouw 1. De voorwaardelijke schijven hebben betrekking op de renovatie van de niveaus + 4 tot en met + 8, evenals op het vervangen van het buitenschrijnwerk van gebouw 2 op de niveaus + 2 tot en met + 7.

3.3. Zes inschrijvers, onder wie verzoekende partij en de nv CIT Blaton, dienen een offerte in.

3.4. Op 20 november 2009 beslist verwerende partij om de opdracht toe te wijzen aan de nv CIT Blaton.

Deze beslissing wordt diezelfde dag meegedeeld aan de niet-gekozen inschrijvers.

3.5. Op 3 december 2009 stelt verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing van 20 november 2009 om de opdracht toe te wijzen aan de nv CIT Blaton.

Bij arrest nr. 199.283 van 29 december 2009 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

3.6. Op 12 februari 2010 beslist verwerende partij om de beslissing van 20 november 2009 in te trekken en de opdracht niet te gunnen overeenkomstig artikel 18 van de wet van 24 december 1993 'betreffende de

overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten'. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Op 20.11.2009 besliste de HVW over te gaan tot de toewijzing van de opdracht betreffende de renovatie van het kantoorgebouw te Brussel van de HVW (0832 HUKA/bestek/009616) aan de firma CIT Blaton nv voor een totaal bedrag van 4.858.340,72 euro inclusief btw (4.015.157,62 euro exclusief btw).

Deze beslissing werd ter kennis gebracht van de overige inschrijvers op 20.11.2009.

De firma Wycor nv stelde een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State.

Met arrest 199.283 dd. 29 december 2009 heeft de Raad van State de gevraagde schorsing bijgetreden.

De Raad van State stelde dat de gunning aan CIT Blaton nv administratief formeel onregelmatig was (ontbreken van volledigheid van het veiligheids- en gezondheidsplan bij het indienen van de offertes).

In navolging van de conclusies uit dit arrest, zou de gunning gaan naar de vierde gerangschikte, Wycor nv, voor het bedrag van 5.330.625,60 euro inclusief btw (4.405.475,70 euro exclusief btw), vermits ook SA Entreprises Louis De Waele (tweede) en nv Cordeel (derde), door dezelfde onregelmatigheid worden getroffen.

Het verschil van de offerte van CIT Blaton en die van Wycor bedraagt dus 472.284,88 euro in meer bij een nieuwe toewijzing aan Wycor.

Gelet op het gegeven dat de budgettaire imputatie voor uitvoering in 2010 rekening hield met de gunning van de vaste schijf voor het bedrag van maximaal 3.575.489,29 euro inclusief btw;

Gelet op het gegeven dat de HVW als goede huisvader in dit bedrag van 3.575.489,29 euro reeds een reserve heeft opgenomen, omwille van eventuele onvoorziene omstandigheden of eventuele meerwerken in het kader van artikel 42 AAV (KB 26 september 1996), of dat één van de voorwaardelijke schijven waarvoor prijs is gegeven nog in dit budget kan opgenomen worden;

Gelet op het gegeven dat het bedrag van de vaste schijf van Wycor van 3.713.497,45 euro incl btw de budgettaire limiet overschrijdt met 138.008,16 euro en dit zonder enige budgettaire reserve in meer, en er zelfs geen enkele mogelijkheid bestaat om een gedeelte van de voorwaardelijke schijven in dit budget op te nemen, dient op heden vastgesteld te worden dat er geen budgettaire dekking is om de opdracht toe te wijzen aan Wycor;

besluiten wij om de beslissing van 20 november 2009 in te trekken en overeenkomstig artikel 18 van de wet van 24 december 1993 om de opdracht niet te gunnen.”

De beslissing wordt diezelfde dag meegedeeld aan de inschrijvers.

3.7. Verzoekende partij stelt naast het voorliggende annulatieberoep eveneens een vordering tot schorsing in tegen de bestreden beslissing van 12 februari 2010.

Bij arrest nr. 203.347 van 29 april 2010 wordt de vordering tot schorsing door de Raad van State verworpen bij gebrek aan ernstige middelen.

3.8. Intussen wordt een nieuwe gunningsprocedure opgestart. De nieuwe opdracht, die eveneens wordt gegund bij openbare aanbesteding, wordt bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen van 9 maart 2010.

Ook tegen de beslissing om een nieuwe opdracht uit te schrijven wordt door verzoekende partij een annulatieberoep ingesteld (zaak gekend onder het rolnummer A. 196.426/XII-6191).

3.9. Zeven inschrijvers, onder wie verzoekende partij en de nv Bouwbedrijf Floré, dienen een offerte in voor de nieuwe opdracht.

3.10. Op 26 mei 2010 beslist verwerende partij om de opdracht toe te wijzen aan de nv Bouwbedrijf Floré.

Deze beslissing wordt diezelfde dag meegedeeld aan de niet-gekozen inschrijvers.

3.11. Ook tegen de nieuwe gunningsbeslissing wordt door verzoekende partij een annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State (zaak gekend onder het rolnummer A. 197.214/XII-6283).

IV. Samenvoeging

4. Verwerende partij vraagt om de drie voormelde zaken samen te voegen. Het is volgens haar duidelijk dat deze zaken samen behandeld dienen te worden om onverenigbare uitspraken te vermijden.

5. In het auditoraatsverslag wordt niet ingegaan op het verzoek om samenvoeging. Er wordt in de drie zaken elk een afzonderlijk verslag opgesteld.

6. De Raad van State meent dat de samenvoeging van de drie zaken niet nodig is voor een goede rechtsbedeling. Ze worden wel tegelijkertijd door de Raad van State behandeld.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 18, eerste lid, van de wet van 24 december 1993 ‘betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten’ en van het materieel motiveringsbeginsel.

Het middel wordt door verzoekende partij samengevat als volgt:

“Schending van artikel 18, eerste lid, van de wet van 24 december 1993 en het materieel motiveringsbeginsel;
Doordat de bestreden beslissing wordt gesteund op de vaststelling dat ‘er geen budgettaire dekking is om de opdracht toe te wijzen aan Wycor’, niettegenstaande, enerzijds, in de begroting 2010 van verwerende partij kredieten ten bedrage van 3.575.489,29 EUR werden vastgelegd voor (de betaling van) de uitvoering in 2010 van de opdracht en, anderzijds, wanneer verzoekende partij zowel het basislot als het duurste voorwaardelijk lot in 2010 uitvoert, er op voormelde kredieten nog steeds

een reserve van 566.726,04 EUR overblijft voor eventuele onvoorziene omstandigheden of meerwerken;

Terwijl een beslissing om af te zien van het gunnen van een opdracht moet steunen op draagkrachtige motieven die in feite en in rechte juist zijn”.

Vervolgens geeft verzoekende partij een “voorafgaandelijke toelichting omtrent de op verwerende partij toepasselijke regels inzake de opmaak van begrotingen”, en verwijst zij daarbij ook naar toepasselijke “bestuursovereenkomsten”. In essentie betoogt zij dat uit de op verwerende partij toepasselijke begrotingsregels blijkt dat haar begroting éénjarig is en dat uit de bestuursovereenkomsten blijkt dat de onroerende investeringskredieten elk jaar in functie van de behoeften worden bepaald.

Aangezien in de begroting voor 2010 kredieten ten bedrage van 3.575.489,29 euro werden vastgesteld voor de betaling van de uitvoering in 2010 van de opdracht, dekt dit bedrag volgens verzoekende partij ruimschoots de waarde van het gedeelte van de vaste schijf dat zij in 2010 zou uitvoeren. Meer nog, wanneer verzoekende partij zowel het basislot als het duurste voorwaardelijke lot in 2010 uitvoert, zou er volgens haar nog steeds een reserve van 566.726,04 euro overblijven voor eventuele onvoorziene omstandigheden of meerwerken.

Het motief dat “er geen budgettaire dekking is om de opdracht toe te wijzen aan Wycor” is volgens verzoekende partij dus manifest onjuist en geenszins draagkrachtig omdat de begroting van verwerende partij éénjarig is, terwijl de uitvoering van het basislot zich niet zou beperken tot één kalenderjaar.

7.2. In haar memorie van wederantwoord werpt verzoekende partij op dat er tevens sprake is van een schending van artikel 18, eerste lid, van de wet van 24 december 1993, van het materieel motiveringsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel. In hoofddorde voert verzoekende partij aan dat deze wettigheidskritiek slechts de nadere uitwerking is van het eerste middel na inzage van het administratief dossier. In ondergeschikte orde werpt zij deze kritiek op als een nieuw, vierde middel.

7.3. In haar laatste memorie betoogt verzoekende partij, wat betreft de aanvankelijke grief zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, nog dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewag maakt van “de budgettaire imputatie voor uitvoering in 2010”. Dit is volgens haar een duidelijke indicatie dat het wel degelijk gaat om een betalingskrediet.

Beoordeling

8. De nieuwe kritiek die verzoekende partij ontwikkelt in de memorie van wederantwoord, betreft in wezen een schending van het gelijkheidsbeginsel, berust aldus op een andere juridische grondslag dan het eerste middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift en zal om die reden dan ook worden behandeld als een nieuw vierde middel.

9. Wat betreft het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, brengt verwerende partij tegen dit middel in dat de basisredenering van verzoekende partij een fundamentele vergissing bevat aangezien zij een ordonnanceringskrediet (of betalingskrediet) met een vastleggingskrediet zou verwarren.

10. In het auditorsverslag wordt met een omstandige studie van de toepasselijke begrotingsregels en relevante begrotingsbeslissingen onderzoek gevoerd naar de aard van het krediet *ad* 3.575.489,20 euro van de begroting 2010. De conclusie is dat het om een vastleggingskrediet gaat, dit is een krediet dat het bedrag uittrekt van de verbintenissen die tijdens het begrotingsjaar mogen worden aangegaan, terwijl verzoekende partij in haar middel, volgens het auditorsverslag, uitgaat van het verkeerde standpunt dat het om een ordonnancerings- of betalingskrediet gaat, dit is een krediet dat in het bedrag voorziet dat mag worden geordonnanceerd tijdens het begrotingsjaar ter aanzuivering van de zowel tijdens dit jaar als in de loop van de vorige jaren aangegane verbintenissen.

11. In haar laatste memorie weerspreekt verzoekende partij deze analyse en het besluit van de auditeur in wezen niet. Zij beperkt zich tot de

bemerking dat de bestreden beslissing gewag maakt van “de budgettaire imputatie voor uitvoering in 2010”.

Deze opmerking is niet van aard om de analyse van het auditoraat, waarin rekening wordt gehouden met het geheel van motieven dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt en deze worden gekaderd binnen de budgettaire normen van toepassing op verwerende partij en de pertinente concrete begrotingsbeslissingen, te ondermijnen.

De Raad van State ziet dan ook geen redenen om zich niet aan te sluiten bij de terechte analyse van het auditoraatsverslag.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

12. Verzoekende partij voert de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, het mededingingsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

13. In haar laatste memorie doet verzoekende partij afstand van het middel.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

14.1. Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het zuinigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat overeenkomstig deze beide beginselen verwerende partij zo doelmatig en economisch mogelijk dient te handelen. Dit heeft zij hier niet gedaan. Verwerende partij heeft haar diensten immers verhuisd naar een ander gebouw, één dat zij huurt. Niettegenstaande zij de opdracht kon toewijzen aan een inschrijver die haar verzekerde de werken te kunnen uitvoeren

zonder een verlenging van de oorspronkelijk vooropgestelde huurtermijn van dit gebouw (met jaarlijkse vervaldag op 1 september), opteerde verwerende partij om af te zien van de gunning van de opdracht, waardoor ofwel de verhuis van haar diensten compleet nutteloos wordt, ingeval verwerende partij geen nieuwe opdracht in mededinging zou stellen, ofwel minstens één bijkomende jaarlijkse huurtermijn zal aanvangen vóór de voleindiging van de werken, ingeval verwerende partij wel degelijk een nieuwe opdracht in mededinging zou stellen.

Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat haar offerte ruim 900.000 euro “beterkoop” was dan de eigen raming van verwerende partij.

14.2. In haar memorie van wederantwoord wijst verzoekende partij erop dat in het begrotingsjaar 2011 nog een bijkomend budget voor het gebouwenproject te Brussel beschikbaar zou komen en een substantieel gedeelte van de meerprijs van haar offerte zou zijn gecompenseerd door de beperktere huurtermijn ingeval van toewijzing aan verzoekende partij, in plaats van stopzetting van de gunningsprocedure en heraanbesteding.

14.3. In haar laatste memorie verklaart verzoekende partij enkel dat zij het derde middel handhaaft “om de redenen, zoals deze nader werden toegelicht en uitgewerkt in het vierde middel”.

Beoordeling

15. In het auditorsverslag wordt het derde middel als niet gegrond verworpen onder verwijzing naar de beoordeling van dit middel door de Raad van State in het arrest nr. 203.347 van 29 april 2010 in de schorsingsprocedure in deze zaak:

“4. Ik zie geen reden om hierover in het kader van het annulatieberoep anders te oordelen.

Daargelaten de vraag of verwerende partij effectief een vrije keuze had om de opdracht al dan niet stop te zetten en of een schending van het zuinigheidsbeginsel zonder meer tot de onwettigheid van de bestreden beslissing zou leiden, kan m.i. niet worden aangenomen dat verweerder, in het licht van de bestaande budgettaire toestand op 12 februari 2010 bij het nemen van de stopzettingsbeslissing het zorgvuldigheids- en

zuinigheidsbeginsel zou hebben geschonden, nu de stopzettingsbeslissing precies gesteund is op het feit dat, in geval van toewijzing van de opdracht aan verzoekster in het kader van de eerste procedure, verweerster met deze uitgave het vastgestelde krediet zou te buiten gaan. [...]

5. In de mate verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog aanvullend opmerkt dat het onbegrijpelijk is dat verwerende partij ten aanzien van de offerte van verzoekende partij plots een rigide budgettaire redenering toepaste, valt op te merken dat zij niet aantoont waarom er aldus sprake zou zijn van een schending van het zorgvuldigheids- en zuinigheidsbeginsel. Voor het overige kan worden verwezen naar de beoordeling van het vierde middel.

6. Ook het derde middel is niet gegrond.”

16. Zoals reeds opgemerkt komt verzoekende partij in haar laatste memorie niet terug op de grief zoals zij deze aanvankelijk ontwikkelde in het verzoekschrift onder het derde middel en verwijst zij dienaangaande enkel nog naar het hierna ter sprake komende vierde middel.

De Raad van State ziet geen redenen om zich niet bij de terechte vaststellingen van het auditoraat aan te sluiten.

Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

17.1. In de memorie van wederantwoord voert verzoekende partij een nieuw vierde middel aan, waarin zij de schending aanvoert van artikel 18 van de wet van 24 december 1993 ‘betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten’, van het materieel motiveringsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij merkt op dat uit de memorie van antwoord blijkt dat de prijs van de nv CIT Blaton voor het basislot 3.273.972,67 euro bedroeg. Er dient volgens haar dan ook te worden besloten dat er op 19 november 2009 geenszins budgettaire dekking was om het basislot aan de nv CIT Blaton toe te wijzen. De

prijs van de nv CIT Blaton voor het basislot van de opdracht overschreed immers ruimschoots het op 19 november 2009 beschikbare budget van 2.830.489,29 euro.

Verzoekende partij betoogt dat waar deze afwezigheid van budgettaire dekking kennelijk geen enkel probleem vormde om de opdracht op 20 november 2009 aan de nv CIT Blaton toe te wijzen, de overschrijding van het beschikbare budget nadien plots wel een probleem vormde voor het toewijzen van de opdracht aan verzoekende partij. Aldus zou verwerende partij bij de toewijzingsbeslissing van 20 november 2009 en de bestreden beslissing tot stopzetting van de opdracht onmiskenbaar met twee maten en twee gewichten hebben geoordeeld en het gelijkheidsbeginsel hebben miskend. Wat betreft de offerte van verzoekende partij hanteerde verwerende partij immers een rigide budgettaire redenering, terwijl dergelijke redenering geenszins werd gehanteerd bij de toewijzing van de opdracht aan de nv CIT Blaton. Uit de initiële toewijzing van de opdracht aan de nv CIT Blaton blijkt volgens verzoekende partij dat het perfect mogelijk is om een opdracht toe te wijzen, zelfs wanneer het offertebedrag het vigerende budget overschrijdt, en rekening te houden met het bedrag dat in het volgend begrotingsjaar bijkomend beschikbaar zal komen, zelfs wanneer dit bedrag nog niet is goedgekeurd.

Verzoekende partij merkt ten slotte nog op dat op dezelfde vergadering als deze waarop beslist werd tot stopzetting en heraanbesteding, tevens een nota inzake de begroting 2010 werd goedgekeurd waarin “voorafgebeeld” werd dat er in het begrotingsjaar 2011 voor het gebouwenproject te Brussel een bijkomend budget van opnieuw 1.170.000,00 euro beschikbaar zal komen. Indien verwerende partij ten aanzien van de offerte van verzoekende partij eenzelfde soepele budgettaire redenering zou hebben toegepast als deze gehanteerd bij de toewijzing aan nv CIT Blaton, dan had ze de opdracht dus wel degelijk aan verzoekende partij kunnen toewijzen.

17.2. In haar laatste memorie betoogt verzoekende partij dat de feitelijke context waarin verwerende partij op 20 november 2009 beslist heeft om de opdracht te gunnen aan de nv CIT Blaton wel degelijk relevant is met het oog op het beoordelen van het naleven van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij

meent dat er geen daadwerkelijk onderscheiden omstandigheden voorlagen op 20 november 2009 en 12 februari 2010.

Beoordeling

18. Het nieuwe middel steunt op stukken en gegevens die aan verzoekende partij pas bekend zijn geworden na inzage van het administratief dossier en de memorie van antwoord. Het is ontvankelijk.

19.1. Verzoekende partij voert in dit middel in essentie een schending van het gelijkheidsbeginsel aan omdat verwerende partij op 20 november 2009 en 12 februari 2010 in gelijke gevallen (overschrijding van het beschikbare budget door de laagste offerte) niet in gelijke zin heeft beslist.

19.2. Het gelijkheidsbeginsel kan slechts zijn geschonden indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat. Het behoort aan de verzoekende partij die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aan te tonen.

19.3. In deze zaak stelt zich in de eerste plaats de vraag naar de vergelijkbaarheid van de in het middel betrokken situaties die door verwerende partij ten onrechte verschillend zouden zijn behandeld.

Daarbij is het niet vanzelfsprekend dat de situatie en budgettaire toestand bij de stopzettingsbeslissing van 12 februari 2010 zonder meer vergeleken mag worden met de situatie op het ogenblik van de eerste toewijzingsbeslissing op 20 november 2009. Verzoekende partij zet alleszins niet uiteen hoe dit het geval zou zijn, noch in haar memorie van wederantwoord, noch –na hierop nochtans uitdrukkelijk te zijn gewezen in het auditoraatsverslag– in haar laatste memorie. In haar laatste memorie beperkt zij zich tot de loutere affirmatie dat geen onderscheiden omstandigheden voorlagen, zonder deze affirmatie nader te onderbouwen.

Verzoekende partij blijft dan ook in gebreke aan te tonen dat er sprake is van voldoende vergelijkbare gevallen opdat het gelijkheidsbeginsel van toepassing zou zijn.

19.4. Bovendien heeft verwerende partij haar eerste toewijzingsbeslissing van 20 november 2009 ingetrokken. Dit heeft tot gevolg dat de eerste gunningsbeslissing dient te worden geacht nooit te hebben bestaan. Verzoekende partij steunt het middel dus in wezen op een vergelijking van haar situatie op 12 februari 2010 met deze die voortvloeide uit een beslissing die wordt geacht *ab initio* nooit deel te hebben uitgemaakt van het rechtsverkeer.

19.5. Ten overvloede wijst de Raad van State er nog op dat verwerende partij budgettair aannemelijk maakt dat zij op 20 november 2009 mocht rekening houden met de voorafbeelding van de begroting 2010, dit is inclusief het bijkomend budget *ad* 1.170.000,00 euro, daar waar zij op 12 februari 2010 geen rekening mocht houden met de voorafbeelding van de begroting 2011. Er is dan ook een objectieve verantwoording voor een onderscheiden behandeling.

20. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 juni 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest